

*Tvoj beg razumejo samo drevesa,
zasidrana v samoto in sivino
močvirnih vod in nočnega nebésa.*

Strah

*Nad tabo v lok se črni pne zenit.
Neskončno žge predirni zven molčanja.
Sovražnik, nespoznan, a vselej skrit
nekje v zasedi, vztrajno te preganja.*

*Bežiš pred njim, podplut, s krvjo oblít,
izdolben v bolečini kot lobanja
in vsem samo še neumljiv privid
samote in nenehnega bežanja.*

*V svoj potemneli ogenj si zazrt.
Preliva te veliki slap ločitve,
a mu ne veš ne konca ne rešitve.*

*Zenit noči je nad teboj razprt.
Zaupáš mu svoj strah in krč molitve
in svojo zadnjo grozo — molk in smrt.*

Vrnitev

*Spet poješ, dihaš, spet si legel v travo.
Srce je kakor po dežju izprano.
Nebo je svetlo, sončno in prostrano,
kot topla roka ti pokriva glavo.*

*Visoki dan izžgal je tvojo rano.
Vse v tebi prebujeno je in zdravo.
Doživel si očiščujočo spravo
med sabo, ognjem in nočjo pregnano.*

*In vendar si prevaran v svoji sreči,
zazidan v stolpu, zraslem do neba,
ki sam nikdár ne moreš ga doseči.*

*Nebo vrnitve tvoje ne prizna.
Spomini v tebi so preveč boleči
in korenine segajo do dna.*